

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ
ΤΗΣ
4^{ΗΣ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΕΙΣ ΤΟ
ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ

1936 - 1940

Ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης
κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἡ ἐφετεινὴ ἑορτὴ τοῦ Σταδίου θὰ τιμῇσιν τὴν Ἑθνικὴν καὶ τὴν Ἑργαζομένην Ἑλλάδα, ἡ ὁποία μὲ τὸν ἀφανῆ, ἀλλὰ ἀδιάκοπον κόπον της, σφυρηλατεῖ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑθνους. Παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν., μὲ συμβολικὰ ὄργανα, ποὺ θὰ πλημμυρίσουν τὸν στίβο, δὲν εἶναι βέβαια αὐτοὶ οἱ ἐργάται. Εἶναι ὅμως ἐκεῖνοι ποὺ συμβολίζουν τοὺς ἐργάτας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ δείξουν ὅτι τιμοῦν τὸν κόπον τους καὶ ὕμνοῦν καὶ δοξολογοῦν τὴν μητέρα γῆ, τὴν τροφοδότρα, ποὺ δίνει τοὺς καρπούς της στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ ζήσουν, καὶ ποὺ ξέρει ν' ἀποδίδῃ πολλαπλάσια τοὺς κόπους τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀγάπην του. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ διακηρύξουν, μὲ τοὺς σχηματισμούς τους καὶ τὰς κινήσεις τους ἐπάνω στὸ στίβο, ὅτι σ' αὐτὴν πρέπει κάθε τιμὴ.

Ἡ χίλιες κοπέλλες ποὺ θὰ διαδεχθοῦν τ' ἀγόρια κρατῶντας στὰ χέρια τους δεμάτια ἀπὸ στάχυα, συμβολίζουν τὴν ἀγροτικὴν Ἑλλάδα, τοὺς ἀγρότας τῆς ὑπαίθρου, ποὺ φυτεύουν, θερίζουν, ἀλωνίζουν καὶ δεματιάζουν τὸ στάχυ γιὰ νὰ δώσῃ τὸ ψωμί, τὴ βάση τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ γι' αὐτὸ ἀντηχεῖ τὸ τραγοῦδι τῆς Γῆς τονισμένο ἀπὸ τὸν Μανώλη Καλομοίρη, ἐνῶ ἡ κορυφαία τοῦ χοροῦ ὕμνολογεῖ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, τοὺς ἀνθούς της καὶ τοὺς καρπούς της ποὺ τοὺς ἀποθέτουν στὸν συμβολικὸ βωμὸ ποὺ εἶναι ὑψωμένος στὴ μέση τοῦ στίβου.

Τὶς δύο συμβολικὲς αὐτὲς παραστάσεις παισιώνουν ἐξαιρετικὲς ἐπιδείξεις τῶν φαλαγγιτῶν καὶ φαλαγγιτιστῶν ποὺ ἀπλώνουν ἐπάνω στὸ βωμό, (ποὺ συμβολίζει τὴν Ἑλληνικὴ γῆ, τὸ σύμβολο τῆς Πατρίδος), τὴ σημαία, καὶ σχηματίζουν τὸ ἔμβλημα τῆς Ε. Ο. Ν. τὸ διπλὸ πέ-

λεκυ μέσα σ' ένα στεφάνι από δάφνες και με τὸ στέμμα στήν κορυφή του.

Ἀλλά τὰ Τάγματα Ἑργασίας συνθέτουν ἐπίσης μιὰν ἐπιθλητικὴν εἰκόνα τῆς ἑορτῆς καὶ ἐμφανίζουν ἀνάγλυφο τὸ χαρακτήρα τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς θέσεως στήν ὁποίαν τὴν ἀνέπλασεν ἡ 4ῃ Αὐγούστου. Μὲ τὰς παρελάσεις, τὰς ἀσκήσεις, τὰ τραγούδια τους, τοὺς χορούς τους, δείχνουν τὴν υγείαν, τὴν ἀλκὴ καὶ τὸ σφρίγος τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, ἀλλὰ μὲ τὸν ὕμνο στήν Ἀθηνᾶ, τὴν Παλλάδα, ποὺ ἀπαγγέλλουν ὅλοι μαζί βροντοφωνοῦνε τὴν πίστη καὶ τὴν θέληση καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα τῆς γενιᾶς ποὺ ἀντιπροσωπεύουν. Ἡ ἄγρια φωτιά τοῦ πολέμου ὑψώθηκε πάλι, ἀλλὰ αὐτοὶ — ἡ Ἑλλάς δηλαδή — καλοῦν τὴν γλαυκομμάτα Παλλάδα, τὴ Θεά, νὰ ἔλθῃ σὲ βοήθειά τους καὶ νὰ τοὺς προστατεύσῃ. Ἀλλὰ ἡ θεὰ τῶν εἰρηνικῶν ἔργων εἶναι καὶ ἡ θεὰ τοῦ Πολέμου, ποὺ κρατᾷ τὸ κοντάρι καὶ τὴν ἀσπίδα καὶ τὰ παιδιὰ τῆς ἀνδρὸς ἀποφεύγουν τὴν ἐπίθεση τοῦ Πέρση, εἶναι ἀποφασισμένα νὰ μαζευθοῦν γύρω ἀπὸ τὸ βωμὸ τῆς γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ἅγια γῆ τῆς. Καὶ ξέροντε νὰ σύρουν τὸν παλὴν παιᾶνα καὶ νὰ πελεκίσουν κοντάρι ἀπὸ τὰ κλαδιά τῆς ἑληῆς τῆς. Τὸ πνεῦμα τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος, πνεῦμα εἰρηνικῆς καρτερίας, ἀλλὰ καὶ θεληματικῆς ἀποφασιστικότητος, δὲνμποροῦσε νὰ ἐκφρασθῇ καλλίτερα παρὰ μὲ τὸν ζωντανὸ αὐτὸ τρόπο καὶ μὲ τὴν προσευχὴ πρὸς τὶς αἰώνιες ἰδέες ποὺ ἐκφράζει τὸ σύμβολο τῆς Παλλάδος.

Καὶ ὁλόκληρη τὴ γιορτὴ πλαisiώνουν ἑλληνικοὶ χοροί, τὴν ποικίλουν τραγούδια τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίθρου, τραγουδημένα ἀπὸ ἑκατὸ δροσερὲς φωνὲς ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, τραγούδια ποὺ ὅλα εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸ ἄγγο καὶ πηγαῖο αἶσθημα τῆς ψυχῆς τῆς Ἑλλάδος.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ

Ὡρα 6 μ.μ.

1. Ἑναρξίς ἑορτῆς.

Σάλπισμα ὑπὸ 50 σαλπικτῶν τῆς Φρουρᾶς Ἀθηνῶν.
Ὑμνος τῆς 4ῃς Αὐγούστου.

2. Ε. Ο. Ν. Τμήμα Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν.

Εἴσοδος καὶ τοποθέτησις σημαίας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.
Ἐλιγμοὶ καὶ σχηματισμὸς τοῦ Ἐμβλήματος τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὑμνος τῆς Νεολαίας καὶ ἀποχώρησις.

3. Ἑργατικὴ Ἑλλάς. Συμβολικαὶ εἰκόνες ὑπὸ τμήματος Σκαπανέων Ε. Ο. Ν.

Χορικὸν Ἑργατῶν: Ἀπαγγελία κορυφαίου καὶ χοροῦ μετὰ συνδυασμοῦ κινήσεων καὶ μουσικῆς.

4. Ἀγροτικὴ Ἑλλάς. Συμβολικὴ Σύνθεσις ὑπὸ τμήματος Φαλαγγιτισσῶν Ε. Ο. Ν.

Τὸ τραγούδι τῆς Γῆς.
Πομπή. Ἀπαγγελία κορυφαίας.
Προσφορά γύρω στὸν βωμὸ.
Τραγούδι καὶ χορὸς Τσακωνικός.

5. Λαϊκὰ τραγούδια.

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ.
Νεραντζούλα φουντωμένη.
Κάτου στὸ ρέμμα τὸ βαθύ.

6. Ἀλκιμοὶ Ταγμάτων Ἑργασίας.

Παρέλασις.
Ὑμνος Ταγμάτων Ἑργασίας.
Σωματικὴ Ἀσκήσις.
Ὑμνος στήν Παλλάδα: Ὁμαδικὴ ἀπαγγελία.
Τραγούδια καὶ χοροὶ γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά. Τσάμικος,
Πεντοζάλι, Καλαματιανός.

7. Ἐθνικὸς Ὑμνος.

ΥΜΝΟΣ 4^{ΗΣ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μουσική: ΓΕΡ. ΦΡΕΝ

— Γιατί χαίρεται ό κόσμος και χαμογελάει, πατέρα,
Γιατί λάμπει ό ήλιος έτσι, γιατί φέγγει έτσι ή μέρα;

— Γιατί σάν αὐτή, παιδί μου, την ήμέρα τή χρυσή,

Πού την χαίρεσαι και σύ,

Στέρεψε τό μαῦρο δάκρυ, κλείσανε πολλές πληγές,

΄Αψηλώσανε τά στάχια

Κι' ένα γύρω όλα τά βράχια

΄Εγινήκαν' ανθοβούνια και χρυσοπηγές.

Μιάν ήμέρα σάν έτούτη, την όλόφωτη κι' ώραία,

Ξεδιπλώθηκε και πάλι ή γαλάζια μας σημαία,

Πούχει τ' ουρανοῦ τó χρώμα

Και σκεπάζει τ' άγιο χώμα,

Πού ελεύθερος πατάς.

Κι' έτσι με χαρά κι' έλπίδα

Γιά μιάν ένδοξη πατρίδα

΄Η σημαία κυματίζει μ' ένα «ΤΑΝ ή ΕΠΙ ΤΑΣ»!

Μιάν ήμέρα σάν έτούτη που χτυπάνε οί καμπάνες,

Πού την τραγουδοῦν οί νέοι και δοξολογοῦν οί μάννες,

΄Εγινε σάν πρώτα πάλι

΄Η Πατρίδα μας μεγάλη

Δοξασμένη και ισχυρή.

Κι' έτσι σάν την αντικρύζης

΄Ετσι πάλι την γνωρίζεις.

«Την γνωρίζεις άπ' την κόψι του σπαθιοῦ την τρομερή».

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

Ε. Ο. Ν.

ΥΜΝΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Μουσική: ΑΧ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Στή γλυκειά μας την πατρίδα

τήν τρανή κι' ιστορική

σύ απόμεινες έλπίδα

Νεολαία Έλληνική.

Τήν όλόθερμη ψυχή της

΄Εθνική φωτίζει αὐγή

κι' ό μεγάλος Κυβερνήτης

τώρα έμπρός την όδηγεί (δίσ).

΄Εμπρός για μιá Έλλάδα νέα

έμπρός μ' Έλληνική καρδιά

έμπρός περήφανα γενναία

ναί της Έλλάδος τά παιδιά.

΄Εμπρός ή δόξα ή παληά μας

νά ξαναζήση εΐναι καιρός

μέ τó μεγάλο Βασιληά μας

έμπρός, πάντοτ' έμπρός. (δίσ)

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΛΛΑΣ

ΧΟΡΙΚΟ ΕΡΓΑΤΩΝ

Ἀπαγγελία κορυφαίου καὶ χοροῦ
ὑπὸ τμήματος Σκαπανέων

Κορυφαῖος: ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΪΚΟΣ

Τώρα χτυπᾷ τὸ σφυρὶ
τραγουδᾷ τὸ δοξάρι.
Ψηλώνει πλατειὰ
μιὰ γλῶσσα ἢ φωτιά
καὶ πυρώνει,
τ' ἀτσάλι στ' ἄμονι.
Τώρα γυμνὸ τὸ κορμὶ
στὴ δουλειὰ βαλαντώνει.

Πῶς θαμάζω τὰνθρώπου τὸ νοῦ
τὴ φωτιά τοῦρανοῦ
χέρι ἀπλώνει νὰ πάρει,
γιὰ νὰνάψει στὴ γῆ
ὥς νὰ φέξει ἡ αὐγὴ
τὸ φτωχό του λυχνάρι!

Μὲς στὴ γῆς τὴ ζεστὴ
σκάβω ὁλόρθο στρατὶ
ὥς τὰ σπλάχνα τοῦ Ἀδῆ.
Κ' ἡ καρδιά δὲν δειλιάζει
δὲν παραλεῖ.
σὰν κατέβω σκαλὶ τὸ σκαλὶ
μὲς στὸ μαῦρο πηγάδι.

Σὲ σπηλιὰ μουσικὴ
εἶν' τὸ μέταλλο ἐκεῖ
ποῦ λουφάζει.
Τὸ φυλᾷν ὀργισμένα θεριὰ
νερό, θειάφι, φωτιά
ποῦ σπαράζει.

Μὲς στὰ χέρια μου ἐτοῦτα μὲ πόνο
τὸ σίδερο λιώνω
τὶς στεριές, τὰ βουνά, τὰ πελάη,
νὰ δαμάσω νὰ δέσω.

Ἄχ καὶ τῶθελα τόσο
τ' ἄσπρα σύγνεφα στ' ἄπατα χάη
ἄτσαλένιος ἀητὸς νὰ τὰ ὀργώσω!
Κι ἂν πέσω νὰ πέσω,
γιὰ τ' ἀνθρώπου τὴ δούλεψη μόνο.

Εἶμ' ἐγὼ ἡ ἀργατεία
κυβερνῶ τὴ φωτιά.
Καὶ ζυμώνω τ' ἀτσάλι
γιὰ νὰ χτίσω πλατειὰ
στὰ καράβια καὶ πᾶ στὴ στεριά
Μιὰν Ἑλλάδα γερὴ καὶ μεγάλη.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΙΛΗΣ

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΕΛΛΑΣ

1. ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Μουσική: Μ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ
Γυναικεία χορωδία ΕΘΝ. ΩΔΕΙΟΥ
Ἡ Μουσική τοῦ ΔΗΜΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΜΙΧ. ΒΟΥΡΤΣΗΣ

Γειά καὶ χαρὰ στὴ λήφτερη τὴ γῇ
Γειά καὶ χαρὰ στὴν καρπιμένη χώρα
Στοὺς κάμπους τῆς ἡ Δήμητρα
πλούσια νὰ εὐλογεῖ
Καὶ ν' ἀσημώνει τὰ βουνά
ἢ ἔλῃ ἢ εἰρηνοφόρα.

Κινάει Καραβοκύρισα τρανὴ
μ' ἀμέτρητες καρίνες στὸν ἀγῶνα.
Καὶ μέσ' ἀπὸ πέλαγα
ποὺ ὀργώνει μιὰ φωνή,
Ἀρχαία φωνή,
τὴ χαιρετάει τοῦ Ἀλέξανδρου ἢ Γοργώνα.

Γονάτισα στὸ χῶμα τὸ ἱερό,
ποὺ ἐρωτικά τὸ κάρπισε ὁ ζευγίτης.
Ἀκούω τὸ σπόρο ποὺ ξυπνᾷ κι' αὐξάνει,
καὶ θωρῶ
χρυσὸ τὸ κῦμα τὰσταχοῦ
νὰ πλημμυράει τὴ γῇ τῆς.

Χριστιανοί, οἱ Ἀρχαῖοι μου Βωμοὶ
λιθανωτοὶ καπνίζουν τῇ ὑπερμάχῳ
σταυρὸ χαράζω
τοῦ φτωχοῦ τὸ ἅγιο ψωμί
Παρθένα ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη
πάντα μὲ Εἰρήνη νάχω.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΙΑΗΣ

2. ΥΜΝΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΟΜΕΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κορυφαία: ΦΡΟΣΩ ΚΟΚΚΟΛΑ

Πλατεῖες οἱ στράτες τοῦ Θεοῦ ποὺ τὴν ζωὴν ὀρίζει
Διαθαίνουν τ' ἄστρα καὶ ὁ καιρὸς, κι' ἡ θάλασσα ποὺ ἀφρίζει
Σήκωσε ὁ ἔλατος κορφή στὰ σύγνεφα τ' ἀνάρια
καὶ ζώστηκε τὰ γαλανὰ τῶν οὐρανῶν ζουνάρια.
Ἀνθίζει ὁ βᾶτος, τὸ πουλὶ πετᾷ, σκιρτᾷ τὸ ψάρι.
Φέγγει, σὰ μάτι στὸ βυθό, κρυφὸ μαργαριτάρι.
Κόκκινη φλέβα τῆς καρδιάς, ποὺ ἀντιχτυπᾷ καὶ τρέμει!
Τύλιξε φλόγα τὸ βουνό, ποὺ τραγουδᾷ οἱ ἀνέμοι.
Ἀνθισε ρόδο μυστικὸ στοῦ Θεοῦ τὴν ἀπαλάμη
Ἕνας βοσκὸς τὸ λάλησε μ' ἓνα χλωρὸ καλάμι.

Δόξα στὴ Γῆς τὴν καρπερή, τὴ χρυσοκυματοῦσα
Ὅλοι τὴ λένε μαύρη γῆς, καὶ γὼ τὴ λέω: ἀνθοῦσα!

Τ' ἀνθρώπου ὁ νοῦς ὁ ξεταχτής, ὁ νοῦς ὁ ἀνοιχτομάτης
τῆς γῆς θ' ἀκούσει τὸν καημό, νὰ βρεῖ τὸ νόημά της.
Θὰ πεῖ τὰ λόγια τοῦ νεροῦ, ποὺ μέσ' στὴ νύχτα ἐμίλει,
καὶ πῶς μυρώνει — ταπεινὴ σιωπὴ — τὸ χαμομήλι.
Πῶς μέσα σὲ ὕπνο σκοτεινὸ τὰ μέταλλα κοιμοῦνται.
Κ' οἱ θάλασσες οἱ γαληνὲς φουρτούννα ἀναθυμοῦνται.
Καὶ θαῦρει τρόπο μυστικὸ, μὲ τὴ φριχτὴ του γνώση,
νὰ γονατίσει τὰ στοιχεῖα καὶ νὰ τὰ χαλινώσκει!

Ὅμως τὸ δυνατό κορμὶ τὴ Γῆς θὰ τὴν παλαίψει
τὴ Γῆς θὰ τὴν ἀγκαλιαστεῖ καὶ θὰ τὴν κανακέψει.
Θὰ σπείρει σπόρο καὶ καρπὸ καὶ ρίζα θ' ἀνεστήσει
Ἰδρο νὰ πιεῖ, νὰ ποτιστεῖ, ν' ἀνθοβολήσει ἡ χτίση.
Θὰ κόψει πέτρα στὸ σφυρί, καὶ σίδερο στ' ἀμόνι
στ' ἄρμενα θὰ ταξιδευτεῖ, καράβια θ' ἄρματώνει.

Δόξα στὴ Γῆς τὴν καρπερή, τὴ χρυσοκυματοῦσα.
Ὅλοι τὴ λένε μαύρη γῆς καὶ γὼ τὴ λέω ἀνθοῦσα.
Ἀνθοῦσα καὶ καματερή, ζεστὴ ἀπ' τὸν Ἀλωνάρη.
Κάρπισε καὶ στολίστηκε σὰν τῆς ροδιάς κλωνάρι.
Μέσα στὸν κάμπο σήμερα, Χριστὸς θὰ λειτουργήσκει,
νὰ παλαμίσει τὸ σπαρτό, τ' ἀλέτρι νὰ βλογήσκει.
Κόρη γλυκειὰ καὶ γνωστικὴ, σῆς Παναγιάς τὴ χάρη,
σύρε νὰ φέρεις πρόσφορο, λάδι, κρασί καὶ στάρι!

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΙΑΗΣ

3. ΧΟΡΟΣ ΤΣΑΚΩΝΙΚΟΣ

ΧΟΡΩΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΘΝ. ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Διεύθυνσις: ΣΙΜΩΝ ΚΑΡΑΣ

Ἀμπέλι μου Πλατύφυλλο

- Ἀμπέ - μωρέ - ν' ἀμπέλι μου πλατύφυλλο
ἀμπέλι μου πλατύφυλλο καὶ κοντοκλαδεμένο.
- Γιά δέ μωρέ γιά δέν ἀνθῆς γιά δέν καρπῆς
γιά δέν ἀνθῆς γιά δέν καρπῆς σταφύλια γιά δέν κάνης.
- Μὲ χρέ - μωρέ, μὲ χρέωσες παληάμπελο
μὲ χρέωσες παληάμπελο καὶ θέλ'α σὲ πουλήσω.
- Μὴ μὲ μωρέ - μὴ μὲ πουλᾶς ἀφέντη μου
μὴ μὲ πουλᾶς ἀφέντη μου κ' ἐγὼ θά σὲ ξεχρηώσω.
- Γιά βά - μωρέ γιά βάλε νηοὺς καὶ σκάψε με
γιά βάλε νηοὺς καὶ σκάψε με, γέρους καὶ κλάδεψέ με.
- Γιά βά - μωρέ γιά βάλε καὶ τῖς νηόνυφες
γιά βάλε καὶ τῖς νηόνυφες καὶ κορφολόγησέ με.

ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΟΡΩΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΛΑΪΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

Διεύθυνσις: ΣΙΜΩΝ ΚΑΡΑΣ

1. ΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΩ ΚΙ' ΑΣ ΧΑΡΩ

(Κῶμος - Κύμης)

- " Ἀς τραγουδήσω καὶ ἄς χαρῶ τοῦ χρόνου ποιὸς τὸ ξέρει
ὦ Παναγιᾶ μου Παναγιᾶ
τὴν πίκρα κάνε μου χαρά.
- " Ἀν θ' ἀποθάνω ἢ θά ζῶ ἢ θᾶμαι σ' ἄλλα μέρη
γιορταμιλῇ γιορταμιλῇ
ὥς καὶ τὸ φέσι σου μιλεῖ.
- Χαρῆτε τούτη τὴ ζωή, γιατί ὁ καιρὸς διαθαίνει
χαρῆτε νὰ χαρήσωμε
καὶ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ἂν ζήσωμε.
- Καὶ ὁποῖος θά μπῇ στὴ μαύρη γῆ δὲ μεταξαναβγαίνει
Πιπίνι μου, Πιπίνι μου
μαράθηκε τ' ἀχείλι μου.
- Νᾶμουν πουλὶ νὰ πέταγα, νᾶμounα χελιδόνι
ἔλα πουλὶ καὶ ἀηδόνι μου
καὶ πετροχελιδόνι μου.
- Ν' ἀρχόμounα νὰ σ' εὕρισκα νὰ μοῦ διαβοῦν οἱ πόνοι
ἔλα νὰ πᾶμε ἔκεῖ ποὺ λές
ποὺ κάνουν τὰ πουλιὰ φωλιές.
- Καρδιές ἂν σμίζουν ἀπὸ δυὸ σὰν τῖς καρδιές μας πάλι
ὅσο βαροῦν τὰ σίδερα
βαρεῖ ἡ καρδιά μου σήμερα.
- Δὲ θά χωρίσουνε ποτέ, ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη
ἀλοίμονο καὶ τρὶς ἀλοὶ
ραγίστηκα σὰν τὸ γυαλί.

2. ΝΕΡΑΝΤΖΟΥΛΑ ΦΟΥΝΤΩΜΕΝΗ

(Χορός ηδηκτός. Πελοποννήσου)

— Νερατζούλα φουντωμένη, νερατζούλα φουντωμένη
ποῦναι τ' ἄνθη σου - νερατζούλα
ποῦναι τ' ἄνθη σου.

— Ποῦναι ἡ πρώτη σ' ἐμορφάδα, ποῦν' ἡ πρώτη σ' ἐμορφάδα
καὶ τὰ κάλλη σου - νερατζούλα
καὶ τὰ κάλλη σου.

— Φύσηξε βορρηάς καὶ ἀέρας, φύσηξε βορρηάς καὶ ἀέρας
καὶ τὰ τίναξε - νερατζούλα
καὶ τὰ τίναξε.

— Σὲ παρακαλῶ βορρηά μου, σὲ παρακαλῶ βορρηά μου
τὰ Σπετσιώτικα - νερατζούλα
φύσα ταπεινά.

— Ν' ἄρμενίσουν τὰ καράθια, ν' ἄρμενίσουν τὰ καράθια
τὰ Σπετσιώτικα νερατζούλα
τὰ Σπετσιώτικα.

— Γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Ἀθήνα
καὶ στὸν Περαιᾶ - νερατζούλα
καὶ στὸν Περαιᾶ.

— Ποῦν τὰ ἔμμορφα κορίτσια, ποῦν τὰ ἔμμορφα κορίτσια
τὰ καλὰ παιδιά - νερατζούλα
τὰ καλὰ παιδιά.

3. ΚΑΤΟΥ ΣΤΟ ΡΕΜΜΑ ΤΟ ΒΑΘΥ

(Χορός συρτός Ρούμελης)

— Κάτου στὸ ρέ - Ρινά - Ρινάκι μου
κάτου στὸ ρέμμα τὸ βαθύ.

Κάτου στὸ ρέμμα τὸ βαθύ
πλέν' ἡ Ρινοῦλα μοναχή.

— Δεξιὰ μεριά - Ρινά - Ρινά - Ρινάκι μου
δεξιὰ μεριά εἶν' ἡ πλύστρα της
δεξιὰ μεριά εἶν' ἡ πλύστρα της
καὶ ἄριστερά ἡ χωρίστρα της.

— Στὰ κατσαρά - Ρινά - Ρινάκι μου
στὰ κατσαρά της τὰ μαλλιά
στὰ κατσαρά της τὰ μαλλιά
λαλοῦν ἀηδόνια καὶ πουλιά.

— Καὶ στὰ χρυσά - Ρινά - Ρινάκι μου
καὶ στὰ χρυσά της γόνατα
καὶ στὰ χρυσά της γόνατα
ὁ Βλάχος βόσκαε πρόβατα.

— Μπήκεν ὁ λύ - Ρινά - Ρινάκι μου
μπήκεν ὁ λύκος στὸ μαντρί
μπήκεν ὁ λύκος στὸ μαντρί
μᾶς ἄρπαξε τὸ λάγιο ἄρνι.

ΑΛΚΙΜΟΙ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

1. ΥΜΝΟΣ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἐμπρὸς ὅλοι με μιά καρδιά,
στά στήθη τὴν ἐλπίδα,
γιατὶ ὁ ἀγῶνας στὴ δουλειά
δοξάζει τὴν Πατρίδα!

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας, παιδιά,
ὅλοι ἐπάνω στὴ δουλειά,
καὶ γιὰ τὸ Βασιλεῖο.

Τὰ χέρια ρόζους κάνουνε,
τὰ μπράτσα δυναμώνουν,
ψυχὲς μεγάλων φτιάνουνε
καὶ τίς συναδελφώνουν.

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας, παιδιά,
ὅλοι ἐπάνω στὴ δουλειά
καὶ γιὰ τὸ Μεταξά.

Κασμάδες, φτυάρια καὶ τσαπιά
θ' ἀστράψουν στὴ λιακάδα
καὶ μ' ἓνα σύνθημα μπροστά,
ὅλα γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας, παιδιά,
ὅλοι ἐπάνω στὴ δουλειά,
καὶ γιὰ τὸ Βασιλεῖο.

Ὑγεία, νιάτα καὶ ὄρμη
κ' ἐθνικὴ περηφάνεια.
Ἀπ' τὴ δουλειά βγαίνει τιμὴ
κ' ὑψώνει στά οὐράνια.

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας, παιδιά,
ὅλοι ἐπάνω στὴ δουλειά,
καὶ γιὰ τὸ Βασιλεῖο.

2. ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΛΑΔΑ

ΟΜΑΔΙΚΗ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ ΥΠΟ ΑΛΚΙΜΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Διδασκαλία: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΖΑΣΟΓΛΟΥ

Ἀπ' τοὺς πικροὺς βωμοὺς τοῦ Κάιν
ἢ φλόγα ψήλωσε τῆς ἀνομῆς θυσίας.
Καὶ τώρα πιά
ἄγρια φωτιά
πηδαίει στὸν οὐρανό, γλῶσσα τῆς ἁμαρτίας.

Κόκκινο σύγνεφο ἔδεσε τὴν πλάσι
θολῶσαν οἱ πηγές, βογγοῦν τὰ δάση
Βούρκωσε ἀντάρα τὰ βουνά
Πάλι ξανά
αἷμα ζεστό ἰδρώνει ἢ γῆς
καὶ μὲς στὸ κρίμα τῆς ὀργῆς
ἄλλοί! ἄλλοί!
ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος περνᾷ.

Μὰ ἐμεῖς ἐσὲ καλοῦμε, ἀγνὴ παλλάδα
ὑπέρμαχη, προστάτισσα, νικήτρα!
Τὰ μάτια τὰ γλαυκά, ποὺ ἀστράφτ' ἢ γνώση,
πάντα ἀνοιχτά ὥς φυλᾷ τὴν Ἑλλάδα
μὴν ἔρθει ὁ Πέρσης καὶ τὴν ταπεινώσει!

Ὅμως κι ἂν ἔρθει, δῶσε στὴ γενιά σου
ἐλληνικὰ νὰ τὸν δεχτεῖ στὴν προσταγὴ σου,
Κάτ' ἀπ' τὸ βράχο σου ἦρθαμε ὅλοι οἱ γιοί σου,
ἐργάτισσα θεὰ καὶ πολεμίστρα,
τὴν ἱερὴ νὰ διαφεντέψουμε τὴ γῆ σου.

Κι ἂν ἔρθ' ἢ ὥρα, ξαίρουμε τὴ χάρη
ἀπ' τὴν ἐλῆν νὰ πελεκήσουμε κοντάρι.
Καὶ νὰ χυθοῦμε, ὦ προστάτισσα καὶ μάνα!
σέρνοντας πάλι τὸν παλιὸ παιᾶνα,
μὲς ἀπ' τοὺς κάμπους, τ' ἀργαστήρια καὶ τὰ πλοῖα,
ὑπέρμαχη με σένα, ποὺ φορᾷς τὴ γνώση
σὰν ποὺ φοραίνει τὴ χαλκένια πανοπλία!

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΙΛΗΣ

3. ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΛΚΙΜΩΝ Τ. Ε.

Σαράντα παλληκάρια

Σαράντα παλληκάρια ἀπ' τῇ Λεθαδειᾷ
πᾶνε γιὰ νὰ πατήσουν τὴν Τροπολιτσᾶ.
Στὸ δρόμον ὅπου πᾶνε γέροντ' ἀπαντοῦν.
— «Ὡρα καλὴ σου γέρο» — «Καλῶς τα, τὰ παιδιὰ!
Ποῦ πᾶτε παλληκάρια, ποῦ πᾶτ' ὥρὲ παιδιὰ;»
— «Πᾶμε γιὰ νὰ πατήσουμε τὴν Τροπολιτσᾶ».

4. ΕΛΛ. ΧΟΡΟΙ: ΥΠΟ ΑΛΚΙΜΩΝ Τ. Ε.

Τραγούδια ὑπὸ τῆς Χορωδίας Συλλόγου Ἑθν. Μουσικῆς

1. ΧΟΡΟΣ ΤΣΑΜΙΚΟΣ ΠΗΔΗΚΤΟΣ

Κάτου στὸν Κάμπο τὸν πλατὺ
(Ρούμελης - Πελοποννήσου)

— Κάτου στὸν κά - λέει - κάτου στὸν κά -
κάτου στὸν κάμπο τὸν πλατὺ
γυιέμ, στὰ πράσινα λειθάδια
γειὰ χαρά σας παλληκάρια.

— Πολλὴ ἀνταροῦ - λέει - πολλὴ ἀνταροῦ -
πολλὴ ἀνταροῦλα γίνεται
γυιέμ, μιὰ ταραχὴ μεγάλη
σάν καὶ σένα δὲν εἶν' ἄλλη.

— Κᾶνε βουθά - λέει - κᾶνε βουθά -
κᾶνε βουθάλια σφάζονται
γυιέμ κᾶνε θεριά παλεύουν
κᾶν ἐσὲ κ' ἐμὲ γυρεύουν.

— Μᾶηδε βουθά - μᾶηδε βουθά -
μᾶηδε βουθάλια σφάζονται
γυιέμ, μᾶηδε θεριά παλεύουν
μᾶηδ' ἐσὲ κ' ἐμὲ γυρεύουν.

— Τούρκα δέρνει - λέει - Τούρκα δέρνει
Τούρκα δέρνει τὴ σκλάθα της
γυιέμ, τὴ δέρνει τὴ μαλώνει
καὶ βαρεῖα τὴ βαλαντώνει.

— Δεῖρε με ἡ Τού - λέει - δεῖρε με ἡ Τού -
δεῖρε με ἡ Τούρκα δεῖρε με
δεῖρε με καὶ μάλωσέ με
καὶ βαρεῖα βαλάντωσέ με.

— Τὸ βράδυ θᾶ - λέει - τὸ βράδυ θᾶ -
τὸ βράδυ θᾶρθη ἀφέντης μου
γυιέμ καὶ ἂν δὲν τὸ μαρτυρήσω
ὄρκο κάνω νὰ μὴ ζήσω.

— Τὸ τ' εἶδες σκλά - λέει - τὸ τ' εἶδες σκλά -
τὸ τ' εἶδες σκλάθα τί θὰ εἰπῆς
γυιέμ, τὸ τί θὰ μαρτυρήσης
π' ὄρκο κάνεις νὰ μὴ ζήσης.

— Τὸ τ' εἶδαν τὰ - λέει - τὸ τ' εἶδαν τὰ -
τὸ τ' εἶδαν τὰ ματάκια μου
γυιέμ, ἴκεῖνο θὰ μαρτυρήσω
ὄρκο κάνω νὰ μὴ ζήσω.

2. ΠΕΝΤΟΖΑΛΙ ΧΑΝΙΩΤΙΚΟ

Ἐτζάναι δὰ μωρὲ μάθια μου ὅπ' ἀγαπάει καὶ χάση
τοῦρχεται νὰ κουζουλαθῇ καὶ τὰ βουνὰ νὰ πιάση.

Μ' ἴντα τὸ θέλω πὼς τὸ λὲς πὼς ἀγαπᾷς ἐμένα
Καὶ τὴ καρδιάς σου τὰ κλειδιά σ' ἄλλον τᾶχεις δοσμένα.

Ψηλὸ κυπαρισσάκι μου σείσου νὰ βγάλῃ ἀέρα
Νὰ κελαϊδήσουν τὰ πουλιὰ νὰ ξημερώσ' ἡ μέρα.

Μ' ἀνάθεμα ποὺ βρεῖ καιρὸ καὶ ἄλλον καιρὸ ἀνημένη
Γιατὶ ὁ καιρὸς τὰ πράγματα ξανάστροφα τὰ φέρνει.

Τώρα στὸν ἀποχωρισμὸ στὰ ξεχωρίσματά μας
Μ' ἴντα θὰ πῆν' ὁ γεῖς τ' ἄλλοῦ νὰ στέκετ' ἡ φιλία μας.

Ἀγάπα με νὰ σ' ἀγαπῶ θέλε με νὰ σὲ θέλω
γιατὶ θε νᾶρθῇ ἕνας καιρὸς νὰ θές καὶ νὰ μὴ θέλω.

3. ΠΗΔΗΚΤΟΣ

— Μ' ἀγάπη δὲν ἐκάτεχα γλυκειά' ναι γιὰ πρικιά' ναι.
τώρα ποὺ τὴ δοκίμασα θεοτική φωτιά' ναι.

— Ἀγάπησα νᾶχω ζωὴ μὰ γὼ ζωὴ δὲν ἔχω
σὰν κλῆμα μὲ κλαδεύουνε καὶ κλαδεμὸ δὲν ἔχω.

— Μ' ἴντά ' ναι δὰ κέτοῦτο δὰ ὁ ξένος μὲ τὴν ξένη
' νὰ γίνονται δικολογιά καὶ φίλοι 'μπιστεμένοι.

— Τοῦτος ὁ κόσμος, μάθια μου, σφαῖρα ' ναι καὶ γυρίζει
ἄλλο ἀνεβάζει στὰ ψηλά καὶ ἄλλον τόνο γκρεμίζει.

— Δὲν ἤμπορῶ, βασιλικέ, γλυκὰ νὰ σὲ ποτίζω,
γιατὶ εἶν' ἡ μυρωδιὲς πολλές καὶ δὲν τζὴ νταγιαντίζω.

— Ἀμε νὰ πῆς τὴ μάνας σου νὰ κάμῃ καὶ ἄλλῃ γέννα
νὰ κάψῃ καὶ ἄλλονοῦ καρδιά μ' ὥς ἔκαψε καὶ μένα.

— Ἀμε νὰ πῆς τὴ μάνας σου, νὰ μὴ μὲ καταριέται
τί θὰ ντὴν κάμω πεθερὰ κ' ὕστερο θὰ μ' εὐκιέται.

5. ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Διεύθυνσις : ΣΙΜΩΝ ΚΑΡΑΣ

1. ΠΟΤΕΣ ΘΑ ΚΑΜΗ ΞΕΣΤΕΡΙΑ

(Ἑρωϊκὸν ἀλληγορικὸν - Κρήτης)

Πότες θὰ κά - πότες θὰ κάμῃ ξεστεργιά
ἔχ πότες θὰ φλεβαρίση, πότες θὰ φλεβαρίση
νὰ πάρω τό, νὰ πάρω τὸ ντουφέκι μου.

Νὰ πάρω τό, νὰ πάρω τὸ ντουφέκι μου
ἔχ τὴν ὡμορφὴ πατρῶνα, τὴν ὡμορφὴ πατρῶνα
νὰ κατεβῶ, νὰ κατεβῶ στὸν ὁμαλό.

Νὰ κατεβῶ, νὰ κατεβῶ στὸν ὁμαλό
ἔχ στὴ στράτα τῶ Μουσούρω, στὴ στράτα τῶ Μουσούρω
νὰ κάμω μα, νὰ κάμω μάνες δίχως γιουὺς

Νὰ κάμω μά - νὰ κάμω μάνες δίχως γιουὺς
ἔχ γυναῖκες δίχως ἄντρες, γυναῖκες δίχως ἄντρες
νὰ κάμω καὶ - νὰ κάμω καὶ μωρὰ παιδιὰ.

Νὰ κάμω καί, νὰ κάμω καὶ μωρὰ παιδιὰ
ἔχ νᾶνιαι δίχως μανάδες, νᾶνιαι δίχως μανάδες,
νὰ κλαῖν τὴ νύ, νὰ κλαῖν τὴ νύχτα γιὰ βεζί.

2. ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΦΑΛΩΝΙΤΙΚΑ

(Νησιωτικόν)

— Καὶ τὰ Κεφα - γιὰρ γιὰρ ἄμάν
καὶ τὰ Κεφαλωνίτικα
στή Σάμο εἶ - κυρά μου Παναγιά μου
στή Σάμο εἶ - στή Σάμο εἶ ῥαγμένα.

Δόστε του παιδιὰ καὶ ἄς πάη
τούτη γῆ θεὸ νὰ μᾶς φάη.

— Καὶ καρτεροῦ - γιὰρ γιὰρ ἄμάν
καὶ καρτεροῦσι τὸν καιρὸ
ἵνα πλέψουν τὰ - κυρά μου Παναγιά μου
ἵνα πλέψουν τὰ - ἵνα πλέψουν τὰ καμμένα.

Τούτη γῆ ποὺ τὴν πατοῦμεν
οὔλοι μέσα θεὸ νὰ μποῦμεν.

— Καὶ τὰ κεφα - γιὰρ γιὰρ ἄμάν
καὶ τὰ Κεφαλωνίτικα
στή Σάμο εἶ - Μπερουτιανὰ μου μάτια
στή Σάμο εἶ - στή Σάμο εἶ γραμμένα.

Τούτη γῆ μὲ τὰ χορτάρια
τρώει νηὲς καὶ παλληκάρια.

— Στὴν Πόλι - καὶ γιὰρ γιὰρ ἄμάν
στὴν Πόλι καὶ στή Βενετιά
εἶναι ζουγρα - Μπερουτιανὰ μου μάτια
εἶναι ζουγρα - εἶναι ζουγραφισμένα.

Τούτη γῆ μὲ τὰ λουλούδια
τρώει νηοὺς καὶ κοπελοῦδια.

6. ΓΕΝΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ

Στοῦ Βορρηὰ τὸ μπαλκονάκι
(Πελοποννήσου)

— Στοῦ βορρηὰ τὸ μπαλκονάκι
στοῦ βορρηὰ τὸ μπαλκονάκι
στῶσε μου νὰ κοιμηθῶ
στῶσε μου νὰ κοιμηθῶ.

Ζαλιάρικο, ζαλιάρικο,
μικρὸ καὶ παιχνιδιάρικο
(σκανταλιάρικο).

— Στῶσε στῶμα πουπουλένιο,
στῶσε στῶμα πουπουλένιο,
πάπλωμα μεταξωτό,
πάπλωμα μεταξωτό.

Ζαλιάρικο ζαλίζουμαι
ὅταν σὲ συλλογίζουμαι.

— Στῶσε καὶ μαξιλαράκια,
στῶσε καὶ μαξιλαράκια,
τὰ χεράκια σου τὰ δυό.
τὰ χεράκια σου τὰ δυό.

Ἔλα μ' ἐδῶ, χρυσέ μ' ἀητέ,
δὲ σ' εἶδα σήμερα κι' ἐχτέ.

Ἔλα μ' ἐδῶ δὲν ἔρχουμαι
τ' εἶμαι μικρὸ καὶ ντρέπουμαι.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερὴ
σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν ὄψι
ποῦ μὲ βιά μετράει τὴ γῆ.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
χαῖρε, ὦ χαῖρ' Ἑλευθεριά.

Ἐκεῖ μέσα ἑκατοικοῦσες
πικραμένη, ἐντροπαλὴ
κι' ἓνα στόμα καρτεροῦσες
«ἔλα πάλι» νὰ σοῦ πῇ.

Ἀργεῖε νάρθη ἐκεῖν' ἡ μέρα
κ' ἦταν ὅλα σιωπηλὰ
γιατὶ τᾶσκιαζ' ἡ φοβέρα
καὶ τὰ πλάκων' ἡ σκλαβιά.